

ATOOMENERGIE

XI.

In een van de vorige artikelen hebben we er reeds op gewezen, hoe de ontwikkeling van de „atoomenergie“ leidt tot een steeds dieper ingrijpen van de staat in het economisch leven. In Amerika is deze tendens heel duidelijk waar te nemen. Wel is het waar, dat de toepassing van de atoomenergie in Amerika, en zelfs de vervaardiging van atoomwapens niet als een zuiver staatsbedrijf kan worden opgevat, aangezien de staat in het algemeen niet rechtstreeks als de ondernemer optreedt. Maar de afzonderlijke projecten, die meestal bij grote particuliere maatschappijen zijn uitbesteed, worden toch uitgevoerd in opdracht en onder verregaande controle van de staat. En een bruikbaar product verschijnt ook slechts door hun onderlinge samenhang, die volkomen door de staat wordt beheerd. Het is een systeem dat zeer grote gelijkenis vertoont met dat van de oorlogseconomie in het nationaal-socialistische Duitsland, die ook geheel en al door de staat werd beheerd, ondanks het feit, dat het kapitalistische eigendomsrecht, zij het met grote beperkingen, bleef gehandhaafd.

Wij willen op deze plaats niet dieper in dit vraagstuk trachten door te dringen, dat immers niet alleen in verband met de atoomenergie moet worden behandeld, maar dat van veel algemener strekking is. Hier willen wij slechts volstaan met de opmerking, dat de ontwikkeling van de atoomenergie met het voortbestaan van het liberale kapitalisme onverenigbaar is. Een punt van belang is daarom de vraag, in hoeverre de atoomenergie van doorslaggevende betekenis zal worden voor de maatschappelijke productie als geheel. Om hierop een antwoord te kunnen geven, moeten wij kunnen nagaan in hoeverre de atoomenergie aan productieve doeleinden kan worden dienstbaar gemaakt.

De toepassing van de atoomenergie voor productieve doeleinden is natuurlijk niet hetzelfde als toepassing voor de „vrede“, zoals dat in de propagandageschreven der atoom-verheerlijkers heet. Indien b.v. de atoomenergie als beweegkracht zou kunnen worden gebruikt, zou ongetwijfeld een der eerste toepassingen in het Raketwapen plaats vinden. Er is dus geen algemene tegenstelling in een toepassing voor de „oorlog“ en een gebruik voor de „vrede“. In de tegenwoordige kapitalistische verhoudingen is ook de z.g. vreedzame toepassing op oorlogsgebruik afgestemd.

Maar wel maakt het verschil of de atoomenergie, behalve als rechtstreeks vernietigingswapen, ook dienst kan doen als normale krachtbron b.v., zelfs al zou dit slechts plaats vinden in samenhang met de oorlogsindustrie. Want als deze laatste toepassing onmogelijk zou zijn, als de atoomenergie het eerste en het laatste woord zou zijn in de ontwikkeling, van deze kracht, zou de atoomenergie toch altijd slechts een zeer kleine sector van het economisch leven kunnen beheersen. Wanneer echter toepassing als krachtbron of anderszins mogelijk is, zou het kunnen zijn, dat de gehele maatschappelijke structuur zich zou moeten wijzigen in overeenstemming met de bijzondere eisen door de atoomenergie gesteld.

Over de mogelijkheid van de productieve toepassing der atoomenergie zijn de meningen nog sterk verdeeld. Enige belangrijke toepassingen zijn reeds thans in gebruik. Radio-actieve elementen kunnen worden gebruikt voor tal van wetenschappelijke onderzoeken, vooral op medisch en biologisch gebied. Zeer kleine hoeveelheden radio-actieve fosfor b.v., gemengd met gewone fosfor, maken het mogelijk de wijze waarop dit element zich door het dierlijk of plantaardig organisme verspreidt, precies na te gaan. Door deze en soortgelijke proefnemingen kan men een gedetailleerde kennis verkrijgen van verschillende levensprocessen, waarvan men vroeger vrijwel niets wist. Dit is van de grootste betekenis voor de biologie en voor de geneeskunde. Ook als direct geneesmiddel kunnen radio-actieve stoffen worden gebruikt. Bij bepaalde ziekten van de schildklier b.v., kan men de patiënt radio-actief jodium geven, dat zich in de schildklier ophoopt en het zieke weefsel door inwendige bestraling tot genezing brengt. Zo schijnen ook vorderingen te zijn gemaakt in de inwendige bestraling van bepaalde soorten kankercellen, die voor de gewone bestralingsmethoden niet meer toegankelijk zijn, wanneer zij zich eenmaal door het lichaam beginnen te verspreiden. Deze medische toepassingen zijn stellig van grote betekenis voor de mensheid en zij openen ongekende perspectieven van ziektebestrijding. Tegelijkertijd echter kan de verspreiding van radio-actieve stoffen als oorlogswapen worden gebruikt, wanneer men stoffen verspreidt, die na opname in het organisme door inwendige bestraling gezonde en voor het leven onontbeerlijke weefsels vernietigen.

Maar hoe belangrijk deze toepassingen voor vrede of voor oorlog ook mogen zijn, men kan van hen, bezwaarlijk verwachten, dat ze een grote rol zullen spelen in de ontwikkeling van de economie als geheel, behalve dan als deelprocessen. Hetzelfde geldt voor het materiaalonderzoek, dat met behulp van radio-actieve stoffen zal kunnen worden verbeterd. De grote betekenis van de atoomenergie als economische factor zal, indien dit mogelijk is, moeten worden gezocht in zijn toepassing als directe krachtbron.

In principe is de toepassing van de atoomenergie voor dit doel stellig mogelijk. De vraag is echter, of deze toepassing van kapitalistisch standpunt bekeken, rendabel is. En hier doen zich direct allerlei nieuwe vraagstukken voor.

Het is bekend, dat de energie die uit één kilogram uranium kan worden gewonnen, ongeveer gelijk is aan de energie die is opgehoofd in een miljoen maal zo grote hoeveelheid steenkool. Wanneer men slechts op dit getal let, schijnt de productiviteit van uranium ontzaglijk. Dit voordeel valt echter weer voor een groot deel weg, wanneer men in deze berekening niet de hoeveelheden zuivere stof, maar het ruw erts vergelijkt, want zelfs in de beste ertsen komt het uranium in vrij geringe hoeveelheden voor. Daar komt dan nog bij, dat het uranium door kostbare processen in een volkomen chemische zuiverheid moet worden afgezonderd, voor het als energiebron kan worden gebruikt. Deze chemische processen moeten boven-

dien telkens worden herhaald. Want bij de toepassing van uranium in de uraniumzuil werken de vervalproducten van het uranium zelf als chemische verontreinigingen, die moeten worden verwijderd, wil het proces voortgang kunnen vinden. Een verdere moeilijkheid is het feit, dat de voortgang van het proces in de uraniumzuil slechts mogelijk is bij de aanwezigheid van voldoende licht uranium, dat slechts 0,7% van de totale uranium-hoeveelheid uitmaakt. Het overige uranium kan slechts productief worden gemaakt met behulp van het plutonium, dat in de uraniumzuil wordt gevormd. Of de hoeveelheid plutonium die hier ontstaat voldoende is om al het zware uranium te „bevruchten“, of dat dit slechts voor een gedeelte het geval is, is, voorzover wij weten, niet bekend.

De in de uraniumzuil vrijgemaakte energie wordt bovendien slechts beschikbaar gesteld in de vorm van warmte, die slechts de kleinste van nieuwe verliezen kan worden omgezet in electriciteit, de vorm, waarin hij naar andere plaatsen kan worden overgebracht om te worden geconsumeerd.

Tenslotte moet nog als misschien wel een der belangrijkste factoren worden vermeld, dat in de uraniumzuil een grote hoeveelheid radio-actieve stoffen wordt voortgebracht, die uiterst gevaarlijk zijn en die slechts gedeeltelijk onschadelijk kunnen worden gemaakt. Op het ogenblik kan men nog volstaan met deze stoffen in de atmosfeer te verspreiden in zo grote verdunning, dat ze geen gevaar opleveren. Maar hoe moet het gaan als de toepassing van de atoomenergie zich snel uitbreidt? Ook de straling zelf, die door de uraniumzuil wordt uitgezonden, is uiterst gevaarlijk en men moet zich daartegen wapenen door meterdikke schilden. Dit verhindert reeds de toepassing van de atoomenergie in kleine eenheden, als b.v. voor de voortbeweging van automobielen of zelfs locomotieven. Al deze omstandigheden drukken, zoals vanzelf spreekt, zwaar op de rentabiliteit van het geheel.

Desondanks heeft men in Amerika reeds te kennen gegeven, dat de atoomenergie in afgelegen gebieden, waar de transportkosten voor aangevoerde normale brandstof zeer hoog zouden zijn, waarschijnlijk rendabel kan worden gemaakt. Dit zou dan natuurlijk slechts gelden voor zijn toepassing in een krachtcentrale. Stellig kan men een verdere ontwikkeling in deze richting niet uitsluiten. Hierbij speelt indirect ook weer de productie van atoombommen een grote rol. Energie, die voor productieve doeleinden kan worden aangewend, wordt hier in ieder geval als bijproduct geleverd. In Amerika werd deze energie tot nu toe niet benut. Zou men hiervan op grotere schaal gebruik gaan maken, dan kunnen hierdoor eventueel andere krachtcentrales worden verdrongen.

Om al deze redenen kan men zeker de mogelijkheid niet uitsluiten, dat de atoomenergie een rol van betekenis zal gaan spelen in de „normale“ productie. Ook al zal deze slechts in een deel van de productiesfeer doordringen, haar functie als krachtbron kan voldoende zijn om haar stempel te drukken op de gehele organisatie van de economie. Deze ontwikkeling kan door de wapeningswedloop alleen maar worden versneld. Wanneer de betekenis van de atoomenergie op deze wijze toeneemt, kunnen belangrijke veranderingen in de organisatie van het kapitalisme niet uitblijven.

Over de Luitgeverij „De Vlam“ ontvangen:

J. C. ter V. te A. f.1.—, K. B. te A. f.1.—, G. H. W. te Den H. f.2.—, A. P. te Z. f.5.—, A. G. te A. f.3.50, B. de J. te A. f.1.50, J. N. te A. f.3.—, A. W. te R. f.1.—, T. v. d. H. te A. f.2.—, A. v. d. H. te B. f.1.—, F. H. S. te D. f.7.—, Mw. S. te R. f.3.—, J. L. te W. f.1.—, W. J. v. d. H. te A. f.2.50, B. v. t. H. te K. a. d. Z. f.2.—, T. de J. f.1.80, J. P. C. te B. f.12.50, Mw. B. te B. f.2.50, H. R. te H. f.1.—, Fl. de R. te R. f.4.65, J. H. te A. f.6.50.

Kleinere bijdragen tezamen f 6.35.
Totaal f 71.80.

Agent te Scheveningen:
Nagekomen afdracht over Juni f 2.83.
Afdracht over Juli f 2.98. Totaal f 5.81.

Agent te Den Haag ontvangen over 3de kwartaal A. A. Spartacus f 9.60.

Kleinere bijdragen tezamen f 7.48.
Totaal f 17.08.

Ontvangen door Werkgroep Den Haag over het 3de kwartaal:

Kam. te A. f.25.—, Kam. te A. f.5.50, A. S. te R. f.1.—, No. 32 f.3.—, No. 54 f.0.40, No. 76 f.0.40, No. 85 f.1.—, No. 120 f.3.—, No. 259 f.6.—, No. 348 f.7.50, No. 360 f.5.—, No. 364 f.5.—, No. 378 5.—, No. 387 f.2.—, No. 392 f.3.—, No. 437 f.1.—, No. 481 f.4.—, No. 483 f.5.—, No. 546 f.10.—, No. 666 f.2.50, No. 680 f.2.50, No. 709 f.10.—, No. 737 f.3.—, No. 754 f.1.—, No. 757 f.10.—, No. 761 f.2.—, No. 769 f.3.—, No. 771 f.2.—, No. 779 f.1.—, No. 819 f.2.50, No. 823 f.3.—, No. 824 f.2.—, No. 825 f.1.—.

Totaal f 138.30.
Totaal Generaal over Juli f 280.49.

CORRESPONDENTIE

Lezer Haarlem. Wij hopen zeer binnenkort op Uw brief in te gaan.

30 OCTOBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 43

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

De Strijd in Frankrijk

In wezen gaat het om kapitalisme of socialisme.

Fel woedt de klassenstrijd in Frankrijk. Ditmaal staan de mijnwerkers aan de spits. Grote stakingen duren nu al enige weken in de mijnbekkens in het Noorden, het Noord-Oosten en het Zuid-Oosten van het land. De mogelijkheid van uitbreiding tot andere takken van nijverheid is nog steeds in grote mate aanwezig.

In de loop van de strijd zijn in die richting reeds enige malen verschijnselen te constateren geweest. De toestand heeft zich de laatste weken uitermate verscherpt. De bedenkelijke eenzijdige voorlichting die wij krijgen, maakt het erg moeilijk de ontwikkeling van de gebeurtenissen, de vormen die de strijd aanneemt, op de voet te volgen. Veelal waren de mijnen door de stakers bezet. In het verleden was het bij dergelijke conflicten steeds de gewoonte, dat bepaalde arbeidersploegen hun werkzaamheden voortzetten, teneinde te voorkomen, dat grote materiële schade aan de mijnen werd veroorzaakt, door onder water lopen en dergelijke. Zeker is, dat dit in het algemeen de laatste veertien dagen werd beëindigd. De veiligheidsploegen hebben het werk veelal verlaten. Vast staat, dat de C.G.T., het Franse vakverbond dat grotendeels in handen is van Stalinistische leiders, daarmede accoord is gegaan, ja een officieel besluit daartoe heeft genomen. De regering zendt troepen, teneinde de mijnen te bezetten. Zij doet dat onder het motief, dat ongeacht het arbeiders-recht tot staken van de werkzaamheden, de regering er voor moet zorgen, dat het nationaal bezit geen schade ondervindt. De bedoeling daarbij is, dat de pompinstallaties enz. onder militair toezicht in beweging zullen blijven. Anderzijds mag als vaststaande worden aangenomen, dat de regering ook naar die gebieden, waar de pompinstallaties nog werkten, reeds troepen had gezonden; hetgeen aanleiding was voor de arbeiders, de veiligheidsploegen terug te trekken.

Ondertussen staat vast, dat op deze wijze de stakingen een zeer scherp karakter hebben aangenomen. Complete veldslagen worden geleverd, waarbij de arbeiders van allerlei gewone en buitengewone wapenen, als houwelen enz., gebruik maken. Wanneer de troepen in aantocht zijn, gieren de sirenes over de dorpen en steden en mannen en vrouwen lopen uit, om de strijd om het bezit van de mijn aan te vangen. Meermalen werden de regeringstroepen teruggeslagen. Te Monceaux-Mines werden een kolonel en 70 manschappen van de veiligheidspolitie door de stakers gevangen genomen. De militairen zijn thans gemachtigd, van de vuurwapenen gebruik te maken en de regering overweegt de afkondiging van de staat van beleg. Echter twijfelt de regering ook aan de betrouwbaarheid van de bepaalde politie-eenheden.

Deze gebeurtenissen beroeren niet alleen Frankrijk, doch zij oefenen op het denken en spreken ook in het buitenland — ook in Nederland — hun invloed uit. Bevorderd door de pers, spreekt de Nederlandse burgerman en de door de staats-socialisten beïnvloede burgerlijkdenkende arbeider zijn afkeuring uit over de „onverantwoordelijke daden“ van de Franse mijnwerkers. Mensen, die in de oorlogsdagen de grootste waardering en bewondering hadden voor de toepassing van de tactiek der verschroeiende aarde, staan aldus klaar hun veto uit te spreken over de houding van voor hun naakte bestaan strijdende arbeiders. Zij geven daardoor duidelijk blijk, hoezeer zij geestelijk nog staan in de fronten der imperialisten. De tactiek der verschroeiende aarde, toegepast door de imperialistische regeringen, die daardoor aansprakelijk zijn voor de ontzaglijke ellende die nu ons aller deel is, werd zonder meer goedgekeurd. Zonder zich nauwkeurig op de hoogte te stellen van de omstandigheden en de verhoudingen waaronder de Franse mijnwerkers leven en moeten strijden, zonder zich af te vragen welke houding de kapitalistische regeerders innemen, vellen deze mensen hun afkeurend vonnis over die strijdende arbeiders.

Alvorens wij iets meedelen over de omstandigheden waaronder de Franse arbeiders moeten leven, willen wij slechts één punt naar voren brengen over de betekenis van het regeringsingrijpen. Het betreft een punt, waarover regering en persvoorlichting thans zwijgen. Nog steeds zijn in Frankrijk ongeveer een half miljoen Duitse krijgsgevangenen aanwezig in gedwongen arbeidsdienst. Hoe kunnen en zullen deze door de regering worden ingezet, wanneer de veiligheidsploegen in de mijnen, al of niet onder militaire bewaking, de mijnexploitatie mogelijk maken? Voorts heeft de Franse regering een overeenkomst met de Italiaanse over de tewerkstelling van Italiaanse arbeiders en verblijven er in Frankrijk duizenden Poolse en andere Oost-Europese arbeiders, die, afgezien van een veel lagere levensstandaard, dagelijks de bedreiging boven het hoofd hangt, dat hun verblijfsvergunning door de Franse regering kan worden ingetrokken, wanneer zij zich niet gedragen overeenkomstig de wensen van die regering. Dezer dagen kwam reeds de mededeling, dat het voornemen bestond, ongewenste vreemdelingen over de grens te zetten. Men ziet welke machtsmiddelen kunnen worden aangewend, wanneer het een strijd geldt tussen arbeiders en regering.

De klassenstrijd is even wezenlijk, en zeker niet minder scherp in haar hoogtepunten, als een strijd tussen de imperialisten onderling. Alleen diegenen, die in de staat de vertegenwoordiger zien van de gemeenschap en niet het onderdrukingsapparaat tegen de arbeiders, kunnen tot de makkelijke conclusies komen, zoals wij hierboven, als uit de burgerlijke wereld afkomstig, signaleerden. Een tactiek van de verschroeiende aarde, het aanbrengen of veroorzaken van schade, zal echter door de arbeiders in het algemeen nooit worden aanvaard. Alles verzet zich daartegen: hun toekomstig belang, zowel bij nederlaag als overwinning, als hun gehele gevoelsleven, dat zozeer met het bedrijf is vergroeid.

In wezen gaat het nu in Frankrijk, als overall, om de vraag: kapitalisme of socialisme. De bezittende klasse is niet meer in staat aan de arbeiders een ook maar enigszins dragelijk bestaan te verzekeren. Zij dwingt daarom de arbeiders tot verzet en daarbij gaat het hard tegen hard. De arbeidersklasse leert onder de heden-

„Spartacus op de Vesuvius“

Verantwoording der ingekomen bijdragen over de maand Juli 1948.

Door de Amsterdamse Agent werd ontvangen:

a. Vaste bijdragen:
J. de Gr. f.2.50, W. v. d. W. f.1.—, B. N. f.2.50, S. H. f.0.50, J. L. f.0.50, B. B. f.2.—, N. A. f.2.50, H. G. L. f.10.—, W. S. f.4.—, J. v. d. H. f.1.50, C. v. d. B. f.0.50, D. S. f.1.—, P. B. f.1.—, L. B. f.1.—, J. B. f.1.—, B. R. f.1.—, allen te Amsterdam: A. D. te A. S. f.1.50. Totaal f 34.—.

b. Losse bijdragen:
T. B. te A. f.1.—, T. C. de V. te A. f.2.50, Tante Dien te A. f.1.—, A. te A. f.0.50, Lezers Zaandam f.1.—, L. N. te A. f.0.50, P. S. te A. f.0.50, J. W. te A. f.1.—, Lezers Spaarndammerbuurt f.2.50, Lezers Barentszbuurt f.3.—, Totaal f 13.50.

daagse verhoudingen steeds meer te strijden tegen de staat, onverschillig welke partij of partijen het staatsbestuur in handen hebben. Daardoor zal het haar duidelijk worden dat socialisme niet wordt verwezenlijkt door de staat en niet met gebruikmaking van de staat. Socialisme is een gemeenschap waarin de arbeiders vrij en collectief het economisch leven beheersen en leiden. Dat is de grote betekenis van het „zelf doen”. Eerst wanneer dit besef bij de grote massa post vat, zal zij gewapend zijn tegen de inschakeling in één der imperialistische fronten. Eerst onder zulke omstandigheden zullen de Franse arbeiders in hun strijd tegen het Franse- en het wereldkapitalisme niet meer de speelbal kunnen worden van Stalinistische leiders, die bij al hun doen en laten uitgaan van het Russische belang.

De Franse industrie heeft in het algemeen het voor-oorlogse peil reeds lang overschreden. De productie van verbruiksgoederen, geen levensmiddelen zijnde, is, 1938 stellende op 100, thans 97. Deze heeft dus het voor-oorlogse peil nog niet bereikt. Daarentegen, steeg de productie van werktuigen en dergelijken tot 123. De achterlijke en chaotische productie in landbouw en veeteelt o.m. heeft de planpolitiek doen stranden. De distributie is een mislukking en de boeren verrijken zich, ondanks hun ouderwetse bedrijfsvoering, door het tekort aan levensmiddelen. Mede door te geringe invoer van levensmiddelen door de regering, stijgen de prijzen regelmatig en krachtig. De boeren hebben hun brandkasten vol bankbiljetten. Reeds ongeveer een jaar geleden werd een Duitse krijgsgevangene veroordeeld wegens diefstal van frs 60.000 uit een mand die zijn „werkgever” boer in de kelder had staan en die meer dan een miljoen francs bevatte. Officiële cijfers geven aan, dat de prijzen van de consumptie-artikelen, 1946 stellende op 840, thans 2030 bedragen. Het is niet moeilijk zich een beeld te vormen van het arbeidersbestaan onder deze verhoudingen en van de gevolgen van de loonstop.

Van het nationaal inkomen kwam aan de grote groep der loontrekkers in 1938 slechts ongeveer 45 pct. ten goede. Thans echter is dat gedaald tot 36 pct. De grote ondernemers, met inbegrip van de grote boeren, zagen hun percentage in die tijd stijgen van 34,5 tot 55. Dit volgens officiële, overigens zeer onvolledige, cijfers.

De Stalinisten maken van dit alles gebruik om de in verzet komende arbeiders voor hun politieke karretje te spannen. De oorzaak van de arbeidersrellen wordt door hen geweten aan het Marshall-plan, terwijl zij een oriëntatie van de Franse economie op Rusland aanprijzen. Het gaat, zeggen zij, om de verdediging van de Franse nationale industrie. Heel hun propaganda is daardoor gericht op het aan de macht brengen van een Stalinistische regering. De verhoudingen brengen mede, dat zij op grote massa's arbeiders, die politiek nog niet tot klaarheid zijn gekomen

Vervolg op pag. 3, 3e kolom

Noord-Atlantisch Bond-Genootschap

Toen in de zomer van het vorig jaar het plan-Marshall in de pers werd aangekondigd, werd het voorgesteld, alsof de goedgehartige en vrijgevege grote broer Amerika, het arme door de oorlog uitgemergelde zusje Europa weer op de been zou helpen. Het leek een „liefde-daad”, iets wat in de politiek tot de onmogelijkheden behoort.

Dit schijnt echter nog niet in de hoofden van onze progressieve en onafhankelijke dagbladen te zijn doorgedrongen. Deze blaakten namelijk van enthousiasme. Uitgezonderd de Stalinistische pers, die er al dadelijk op wees, dat het Marshall-plan in wezen tot de oorlogsvoorbereidingen van de Verenigde Staten van N.-Amerika behoorde en tot doel had de Marshall-landen politiek en economisch van Amerika afhankelijk te maken.

Het begon er op te lijken, dat de Stalinisten dit keer gelijk zouden krijgen, immers het Marshall-plan werd bij verkiezingen als drukmiddel gebruikt (denk aan Italië). De zestien Marshall-landen waren die landen, die niet binnen het machtsgebied van Rusland lagen, en de politieke en economische aaneensluiting van deze landen werd door Amerika toegejuicht en waar nodig bevorderd. De Benelux-overeenkomst was zo'n aaneensluiting en van nog-groter belang was het Vijfmogendheden-verdrag, dat de Benelux-landen en Engeland en Frankrijk omvatte en een militair verbond behelsde, dat als opperbevelhebber de Engelse ge-

neraal Montgomery benoemde. Het begon zo langzamerhand duidelijk te worden, dat het economisch herstel van Europa, dat Amerika bevorderde met zijn Marshall-plan, hand in hand zou gaan met de militairisering.

De kroon op dit alles wordt gezet door het economisch-, politiek- en militair plan, waarvan de West-Europese Unie de kern moet vormen. Volgens U.P. zou daarvoor thans de basis worden gelegd door Marshall, die voor dit doel Athene heeft bezocht en nu in Rome zou vertoeven. Indien dit plan verwezenlijkt wordt, zal het verstrekkende gevolgen hebben en in ieder geval legt het de bedoelingen van Amerika klaar en duidelijk voor iedereen bloot.

Wij drukken hier enkele van de tien punten af.

1. Ondersteuning van geheel niet-communistisch Europa, waaronder West-Duitsland, ten einde zoveel mogelijk stappen te ondernemen naar politieke, economische en militaire aaneensluiting.
2. Het verkrijgen van goedkeuring door het Amerikaanse congres van een grootscheeps leen- en pachtprogramma voor West-Europa in vredetijd. In eerste instantie vijf miljard dollar bedragend.
3. Het scheppen van een ongeëvenaard Noord-Atlantisch bondgenootschap tussen de Verenigde Staten en Canada enerzijds, Noorwegen, Engeland, de Lage Landen, Frankrijk en Portugal anderzijds.
4. Het winnen van andere Europese sleutelgebieden op de flanken van de Westelijke Unie, zoals Scandinavië en de Middellandse Zeegebieden, voor een nauwe samenwerking met de kern van het project, wanneer deze gebieden zich niet direct willen of kunnen aansluiten.

SPARTACUS EN ARBEIDERSSTRIJD

Van een lezer ontvingen we een brief, met het verzoek, onze mening eens te willen uitspreken over de volgende punten:

I. Het is zo moeilijk onze ideeën bij de mensen ingang te doen vinden. Vechten we niet tegen de bierkaai?

II. We worden zo gauw vereenzelvd met de Stalinisten. Zullen de machthebbers dit ook niet doen en ons bij een eventuele oorlog gelijk met de Stalinisten in concentratiekampen opsluiten?

III. Is het verantwoord tegenover onze gezinnen, als we dat riskeren?

De vragen die deze kameraad stelt, zijn zeer zeker het overdenken waard en daarom willen we er hier ook wat dieper op ingaan. Wat het eerste betreft, weten we zeer goed, dat het moeilijk is om de arbeiders te winnen, voor onze ideeën. Er heerst een zekere mate van berusting. Men heeft zich alweer vertrouwd gemaakt met de gedachte, dat een derde wereldoorlog onafwendbaar is. Dat de burgers en de diverse z.g. progressieve bladen hieraan mede schuldig zijn, behoeft geen betoog. Dagelijks wordt ons immers voorgehouden, dat West-Europa zich economisch en militair moet verenigen om een eventuele aanval van Rusland het hoofd te kunnen bieden. „Wie de vrede

wil, bereide zich ten oorlog” is opnieuw een algemeen gepropageerde stelling geworden.

Dat de arbeiders door dat alles min of meer beïnvloed worden is logisch. Toch wil dat niet zeggen, dat alle verzetsgeest gedood zou zijn. Zeker, vandaag berust men nog, maar het levenspeil van de arbeidersklasse kan van dien aard worden, dat ze noodgedwongen in verzet moet komen, omdat de ellende van alle dag ondragelijk voor ze wordt. (In dit verband zouden we op de strijd in Frankrijk willen wijzen). En de strijd zal dan vanzelf een ander karakter dragen, n.l. een strijd onder een zelfgekozen leiding. Immers nu de vakbewegingen onderdrukkingsapparaten in dienst van de machthebbers zijn geworden, kunnen ze daar niet meer op rekenen. En de massa bij wie we nu nog geen gehoor vinden, zal in de strijd gauwer geneigd zijn naar ons te luisteren. Nu echter kunnen we reeds een deel (al is het een klein deel) vertrouwd maken met onze ideeën. En dan zal het zeker vaak genoeg gebeuren, dat we vereenzelvd worden met de Stalinisten. Toch zouden

we zeggen, dat het niet zo moeilijk is om een arbeider het verschil duidelijk te maken tussen een gemeenschap van vrije en gelijke producenten en een staat, die de uitbuiting zelf in handen neemt en de loonslavernij handhaaft zoals in Rusland. In het kort, de tegenstellingen zijn talrijk.

Of de machthebbers ons ook met hen zullen vereenzelvigen en bij een nieuwe oorlog dezelfde maatregelen op ons zullen toepassen, zal van allerlei omstandigheden afhangen. Dat de mogelijkheid echter bestaat, willen we niet ontkennen. Maar we weten, dat er nooit sprake kan zijn van strijd zonder offers. De geschiedenis van de arbeidersstrijd heeft dat meermalen bewezen. We zouden echter kunnen zeggen: „Ieder die zwijgt is mede schuldig aan de huidige maatschappelijke ontwikkeling, die duidelijk naar de ondergang voert. En daarbij, zou een nieuwe oorlog geen offers vragen? Vraagt deze maatschappij ook thans geen offers in de vorm van t.b.c., ondervoeding, enz.?”

Het gaat thans om de strijd tegen de algehele ondergang. De klassenstrijd is

we zeggen, dat het niet zo moeilijk is om een arbeider het verschil duidelijk te maken tussen een gemeenschap van vrije en gelijke producenten en een staat, die de uitbuiting zelf in handen neemt en de loonslavernij handhaaft zoals in Rusland. In het kort, de tegenstellingen zijn talrijk.

Of de machthebbers ons ook met hen zullen vereenzelvigen en bij een nieuwe oorlog dezelfde maatregelen op ons zullen toepassen, zal van allerlei omstandigheden afhangen. Dat de mogelijkheid echter bestaat, willen we niet ontkennen. Maar we weten, dat er nooit sprake kan zijn van strijd zonder offers. De geschiedenis van de arbeidersstrijd heeft dat meermalen bewezen. We zouden echter kunnen zeggen: „Ieder die zwijgt is mede schuldig aan de huidige maatschappelijke ontwikkeling, die duidelijk naar de ondergang voert. En daarbij, zou een nieuwe oorlog geen offers vragen? Vraagt deze maatschappij ook thans geen offers in de vorm van t.b.c., ondervoeding, enz.?”

Het gaat thans om de strijd tegen de algehele ondergang. De klassenstrijd is

Eerst is getracht door middel van de controle op de atoomenergie in het Russische bedrijfsleven door te dringen, deze poging is mislukt. Rusland wilde van een controle niets weten en stelde de eis, dat eerst alle atoombommen, die in Amerika geproduceerd waren, vernietigd zouden worden. De tweede poging van Amerika in die richting was, de invoering van de Westmark in Berlijn, en ook die poging schijnt als mislukt beschouwd te moeten worden.

Het is een innerlijke wet van het kapitalisme, dat het zijn machtsgebied steeds verder moet uitbreiden. Dat geldt zeer zeker ook voor het Amerikaanse kapitalisme. Het Amerikaanse kapitaal voert de strijd om de wereldheerschappij. In werkelijkheid is deze strijd begonnen in de eerste wereldoorlog en nadien nooit geëindigd. Na het beëindigen van de tweede wereldoorlog is er eigenlijk geen vrede geweest, de strijd om de wereldmacht is voortgezet en neemt nu de vorm aan van de z.g. koude oorlog. Want, in zijn strijd om de wereldmacht stuit Amerika op de macht van Rusland, dat in zijn gebieden een politiek en economisch systeem heeft, dat een volkomen afgesloten geheel vormt en voor andere kapitaalsinvloeden ondoordringbaar schijnt te zijn.

In Rusland wordt het leven niet beheerst door machtige, elkaar onderling concurrerende kapitaalsmonopolies, maar door een streng gedisciplineerde staatspartij, die alle economische en politieke macht tot zich getrokken heeft en in het gehele maatschappelijke leven doordrongen is. Partijleiders en functionaris-

sen controleren en beheersen door middel van het staatsapparaat het gehele productie-apparaat en zijn miljoenen arbeiders. Hier treedt dus de door het partij-apparaat beheerste staat op als de Grote Uitbuiters en kapitalist, hier is het deze staat, die zijn machtsgebied moet uitbreiden, die expansie behoeft voor zijn groter wordend productie-apparaat en ernaar streeft, de wereld onder zijn invloedssfeer te brengen.

Zo staan twee systemen van machtsuitoefening en uitbuiting der grote massa tegenover elkaar. Iedere dag zien we de ontwikkeling van de strijd een stap verdergaan en de grote botsing, waarop de hele wereld in angstige spanning wacht, een stap nader komen. Die strijd, die in wezen gaat om de beheersing en uitbuiting van de werkers uitgestreden worden. Reeds nu worden de offers gebracht door het lage levenspeil, waarop de arbeiders gedwongen worden te leven. Reeds nu worden de werkers gedwongen te kiezen vóór of tegen. Zowel in het Amerikaanse als Russische machtsgebied wordt een felle strijd gevoerd tegen al degenen, die zich niet in hun oorlogsfront laten inschakelen.

Toch zullen de arbeiders elkaar moeten vinden, van beide zijden, dwars door de beide fronten heen. Ook wij zullen een ijzeren gordijn omhoog moeten stoten, het ijzeren scherm van verslaving en onwetendheid, dat zowel om de arbeiders van het Westelijk als het Oostelijk front is neergelaten.

De Strijd in Frankrijk. Vervolg van pag. 2, 1e kolom

en die dus geen begrip er van hebben, dat onder welke vorm van kapitalisme ook, monopolie- of staatskapitalisme, de arbeiders zullen uitgebuit blijven, krachtige invloed hebben. Daardoor begrijpen die arbeiders ook niet, dat zij aldus pionnen worden op het schaakspel der imperialisten, inplaats van een strijd te voeren voor eigen belang en eigen doel. De Westerse kapitalisten zullen echter elk middel aangrijpen om de verwezenlijking van de Stalinistische doelstellingen te verhinderen. Het militaire optreden der regering wijst daarop en ongetwijfeld staat De Gaulle nog als laatste middel op de achtergrond.

Ondertussen is voor de Franse arbeiders de strijd onvermijdelijk. Zij vechten met de rug tegen de muur. Wij kunnen slechts hopen, dat ook onder hen krachten aanwezig zullen zijn en groeien, die hun het wezen van de strijd duidelijk maken. Onze, ons aller, plicht is het, de Franse lessen van de klassenstrijd begrijpende, deze tot onze mede-arbeiders te brengen. Want al staan de posities daar nu scherp dan hier, wij staan voor soortgelijke vraagstukken, komen straks voor dezelfde moeilijkheden. Bovendien, de strijd, de zelfstandige strijd, van de arbeiders om hun bestaan en om een werkelijk socialistische orde van vrije en gelijke producenten, is een internationale strijd.

De arbeidersklasse en de oorlog

Stellingen.

1. De revoluties die de eerste wereldoorlog besloten, hebben niet geleid tot vernietiging van het kapitalisme en het inzetten van een ontwikkeling in communistische zin.
2. Overal in de wereld heeft de concentratie van kapitaal in en na de tweede wereldoorlog zich verder voltrokken, ook in die landen, waar een nieuwe orde tot stand kwam. De geweldige middelen die in de derde wereldoorlog aangewend zullen worden, stuwen deze ontwikkeling, ondanks tegenstand van particuliere kapitalisten, naar verdere concentratie van het kapitaal in handen van de staat.
3. De tegenstellingen in het „vrije” kapitalisme tussen de bezitters onderling en tussen bezitters en niet-bezitters zijn onder een stelsel van staatskapitalisme niet opgeheven, veeleer verscherpt. Werden vroeger bij crisissen de kleinere kapitalisten onteigend, de arbeiders op straat gegooid en hun lonen verminderd, onder het staatskapitalisme worden bij crisissen de zwakkere groepen der beheerders, die een andere politiek voorstaan, geliquideerd (zuivering) en de arbeiders eenvoudig een geringer deel van het product voor consumptie toegewezen.
4. Kon er in het begin nog twijfel bestaan over het al of niet bewust aanwenden der productiekrachten in dienst der mensheid, thans, nu de beide grote imperia, de Verenigde Staten en Rusland, zich opmaken om elkaar met de vreselijkste middelen te lijf te gaan, middelen tot geweld, dat zij de ondergang der gehele mensheid nabij dreigen te brengen, is het duidelijk, dat de productiekrachten, die in het „vrije” kapitalisme van crisis tot crisis leidden, nu geordend en meer beheerst aangewend worden in het belang van een betrekkelijk kleine groep beheerders, die hun macht slechts kunnen behouden door permanente terreur.
5. In hoeverre deze ontwikkeling, die in Rusland voltooid is, zich in het Westen en de V.S. zal doorzetten, is niet met zekerheid te zeggen. Ook niet of zij langs geleidelijke dan wel gewelddadige weg zal gaan. Zeker is, dat zij overal op gang is. Zeker is ook, dat de tegenstellingen tussen de met elkaar om de beheersing van de wereld wedijverende grote machten, Rusland en de V.S., onverzoenlijk is.
6. Voor de arbeidersklasse maakt het geen wezenlijk verschil uit, of zij haar arbeidskracht onder een stelsel van vrije mededinging of gedwongen verkoop, zoals onder het staatskapitalisme, moet afstaan. In het eerste geval betekent weigering honger, in het tweede geval concentratiekamp.
7. In het „vrije” kapitalisme ontstaat de winst, doordat de producent gedwongen is zijn arbeidskracht te verkopen. De bezitter der productie-middelen krijgt hierdoor de beschikking over de toegepaste arbeidskracht, dat is de arbeid,

- waaruit het product ontstaat. In het algemeen krijgt de arbeider niet meer dan zijn arbeidskracht waard is, dat is, zoveel aan consumptiemiddelen als nodig is om deze te herstellen. Zijn arbeid levert echter meer op, daar hij, wanneer zijn arbeidskracht met het product van b.v. een uur arbeid hersteld is, gedwongen is om 8 of meer uren per dag te werken. Uit dit meerproduct of deze meerwaarde ontstaat de winst.
8. Deze verkoop der arbeidskracht kan alleen plaats vinden wanneer de productiemiddelen in geen enkele betrekking tot de arbeider staan, doch volgens een bepaald, aan het systeem eigen recht, beheerd worden door anderen. Hij kan hierdoor de machines en werktuigen niet aanwenden om in zijn behoeften te voorzien, maar moet werken voor de winst van de kapitalisten.
  9. Dit zelfde herhaalt zich, wanneer de staat eigenaar en door zijn functionarissen beheerder der productie-middelen is. Ook hier staat de arbeider in geen enkele betrekking tot de productie-middelen, moet hij zijn arbeidskracht verkopen, terwijl de staat nu echter de prijs vaststelt.
  10. Daar de arbeider bij die staat van zaken geen enkel recht op de productie-middelen kan doen gelden en dientengevolge op het product, is het slechts een propaganda-stunt om hier van arbeidersstaat te spreken.
  11. De term „staatskapitalisme” is dan ook de enig juiste. De sociologen die de naam aanvechtbaar achten, zoals b.v. Burnham, hebben waarschijnlijk het wezen van het kapitalisme nooit recht begrepen of zijn door de nieuwe verhoudingen in de war gebracht. Dit blijkt vooral uit de bewering, dat de staat onder het staatskapitalisme geen winst behoeft te maken, op welke bewering een goed deel van zijn zienswijze omtrent de huidige ontwikkelingsfase is gebaseerd.
  12. Indien de uitzettingen hierboven de staat van zaken juist weergeven, heeft het proletariaat geen enkele reden zich in de strijd die nu in de politiek en in de kleinere gewapende conflicten woedt en op de grote krachtmeting zal uitlopen, aan de zijde van een der strijdende imperia te plaatsen; dit sleurt haar slechts mee in de ondergang. De arbeidersklasse heeft slechts één belang: zich te scharen niet achter één der imperialistische fronten, doch in het klassefront.
  13. Reeds neemt in Frankrijk en Italië en op het ogenblik vooral in Frankrijk de klassestrijd vormen aan, die door de machthebbers van het Westen met bezorgde blikken worden gadeslagen, terwijl die van het Oosten met hun vooruitgeschoven posten van de Cominform op de loer liggen.
  14. Voor zover de arbeiders zich in één der beide imperialistische fronten laten indelen, behoren zij niet tot het klassefront. Voor zover zij hun eigen strijd on-

- der eigen leiding voor eigen doeleinden voeren, strijden zij zowel tegen het imperialisme van het Oosten als van het Westen.
15. Een werkelijk revolutionair optreden der arbeiders in Frankrijk zou Rusland zowel als de Verenigde Staten tegenover zich vinden, doch het zou door zijn voorbeeld moed en hoop verwekken in de harten van de miljoenen proletariërs in de gehele wereld. Het zou de heersers in de beide imperia voor nieuwe problemen plaatsen en ze in één front tegen de arbeiders verenigen.
  16. Dat hierdoor de oorlog naderbij wordt gebracht, is zeer onwaarschijnlijk, eerder het tegendeel, doch wat zeker is, is, dat een nieuwe uitweg naar beschaving en geluk voor de gehele mensheid wordt geopend.
  17. De strijd in Frankrijk met zijn bedrijfsbezetting, die, voor zover hij zich aan de leiding door de Stalinisten weet te onttrekken, een stap is in de richting van het beheer der productiemiddelen door de producenten, leidt in de richting van de associatie van vrije en gelijke producenten. Laat hij zich inschakelen in één der beide fronten en verdelen, dan is hij althans voorlopig verloren en zal door versterking van één der beide imperialistische fronten het uitbreken van de oorlog verhaasten.
  18. Het klassefront moet dus worden versterkt, door propaganda voor strijd onder eigen leiding, door waarschuwing voor de leiders der partijen en vakbeweging, die alle in één der beide imperialistische fronten zijn ingedeeld en door uitbreiding van deze strijd tot de vereniging der proletariërs aller landen werkelijkheid wordt. Een andere weg is er niet, want iedere andere weg voert tot de ondergang.

HERFSTCONFERENTIE SPARTACUS

Een laatste herinnering en opwekking tot het bezoeken van de conferentie die dit weekeinde wordt gehouden. De Zaterdagavondzitting (voor leden) vangt om 5 uur aan. De Zondagzittingen (ook toegankelijk voor belangstellenden) om 10 uur. Zaalte Vlamgroep, Anna Paulownastraat 113 p/a Noorda, den Haag.

Verslag O.V.B.

In de overtuiging dat het congres van de O.V.B. een besloten karakter droeg hebben wij met publicaties voorlopig gewacht. Nu intussen „Nieuwe Strijd” is uitgekomen, maar ook andere organen publicaties brachten, zullen ook wij daartoe in ons volgende nummer overgaan.

6 NOVEMBER 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 44

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgros 168797 te A'dam

Camouflage en Werkelijkheid

De Oranjeveesten zijn nu al weer enige weken achter de rug. De versieringen zijn opgeborgen of weggegooid, het vuurwerk is afgeschoten, de miljoenen guldens, zo grif beschikbaar gesteld, zijn op. En de arbeiders jubelen niet meer en vergapen zich niet meer aan rijke vorsten en hoge omes.

Na de roes komt de kater. De regeringsmiljoenen zijn op, de arbeider loopt weer op een schoen en een slof. De regering kondigde deze week belangrijke prijsverhogingen aan voor een aantal noodzakelijke levensbehoeften, deze prijsverhogingen zouden echter de arbeider niet tot schade komen, want er zou een loonsverhoging van een gulden per week tegenover komen te staan. Dat die gulden geen gulden zou zijn, alleen al door het feit, dat er loonbelasting en ziekengeld van af zou gaan, werd er door de regering voor het gemak maar niet bijverteld. Hoe die loonsverhoging in de praktijk doorgevoerd zal worden in het vrije bedrijf, werd ook niet meegedeeld. En dan werd een staatie in de kranten afgedrukt, dat aan moest tonen, dat de verhoogde kosten van levensonderhoud met die gulden (die geen gulden is) gedekt zou worden.

Nu, met zo'n krantenfamilie is het wel raar gesteld. Dit gezin zou, nu het brood vrijkomt, niet meer verbruiken dan het rantsoen, snoepen zou het nooit.

De prijsverhoging van de roomboter is niet in het staatie verrekend, daaraan hebben de leden van dit gezin blijkbaar geen behoefte meer. Uit de vijfcentsverhoging van de uitgaven voor brandstof zouden we kunnen opmaken, dat maar het halve rantsoen opgenomen wordt. Zouden ze van mening zijn, dat teveel warmte de gezondheid schaadt?

Daarnaast wordt dan nog een voorbeeld gegeven, hoe hetzelfde gezin, door nog minder te consumeren, met een verhoging van het huishoudboekje van 69 cents uit kan komen. Dit 69-cents-gezin doet het maar zonder anthraciet en varkensvlees, wittebrood en koek. Daar de loonsverhoging met aftrek van loonbelas-

ting enz. 70 cents bedraagt, zien die mensen dus nog kans een cent per week te sparen voor de t.b.c.-collecte, wat heel verstandig van ze is, want daar profiteren ze later misschien nog van.

Bij het lezen van die cijfers gingen onze gedachten terug naar de crisistijd van voor de oorlog, toen dagelijks het menu van de werkloze, samengesteld door wijlen Dr. Heermans, in de pers verscheen. Deze Directeur van de Gemeentelijke Gezondheidsdienst in Amsterdam wilde bewijzen, dat het gezin van de werkloze nog best smakelijk kon eten van zijn steuntje van twaalf gulden per week. Ondanks dat werd het gezinsleven van honderdduizenden arbeiders in die tijd vergraauwd en verzuurd door de altijddurende zorg en het nijpend gebrek.

Zo is het ook nu weer. Nu is het geen arts, maar een regeringsvoorlichtingsdienst, die de arbeiders wil wijsmaken, dat het leven op een bestaansminimum nog best uit te houden is, en geen zorgrimpels in het gezicht van moeder de vrouw hoeft te voorschijn te roepen. Ook nu weet de arbeider wel beter, en niemand zal zich laten bedriegen door dergelijke cijfers.

Immers, het voortdurend stijgen der prijzen is al een hele tijd aan de gang, en het is de arbeiders praktisch reeds sinds het uitbreken van de oorlog — en heel velen zelfs reeds daarvoor — niet meer mogelijk de zo dringend noodzakelijke aanvullingen op het gebied van huisraad en textiel te voldoen. Afgezien nog van het feit van de verhoogde gas- en elektriciteitsarieven, de postarieven, de reiskosten en de prijsverhoging van nog talloze andere benodigdheden.

De werkelijkheid is dan ook, dat vele arbeidersgezinnen sinds lang niet meer uitkomen met het loon. Dit wordt bevestigd door het bericht, dat we onlangs in Het Parool konden lezen, n.l. dat op een advertentie, waarin thuiswerkers werden gevraagd, direct na het uitkomen van de krant zich 1500 gegadigden gemeld hadden, die allen zeiden bijverdiens-ten nodig te hebben, daar zij met hun

loon niet konden uitkomen. Dit was vóór de bekendmaking der jongste prijsverhogingen!

Daaruit blijkt wel, dat die ene gulden loonsverhoging camouflage is voor de harde werkelijkheid, dat de arbeiders op de rand van het gebrek komen te staan. Met de verlaging van de regeringssubsidies zijn verschillende artikelen vrijgekomen van de distributie, het wordt ons voorgesteld, alsof dat een verbetering is en betekent, dat de arbeiders daardoor werkelijk meer verbruiken kunnen. De regering houdt de verdeling van de goederen niet meer in de hand, omdat de schaarste zou zijn opgeheven, maar aan het loonpeil wordt sterk vastgehouden. Het verbruik van de arbeidersklasse wordt dus nu bepaald door de hoogte van de lonen. Juister gezegd door de lage lonen. De distributie der goederen wordt dus nu in andere banen geleid. Wat de arbeiders verbruiken mogen, wordt niet meer vastgelegd in bonnen, maar in de verhouding van lonen en prijzen. Zo wordt het grootste gedeelte van de roomboter geëxporteerd en is het noodzakelijk, dat het binnenlands verbruik zeer laag is. De hoge prijzen van de roomboter dwingen de arbeiders nu, deze niet te consumeren, maar daarvoor in de plaats margarine te eten, die op de wereldmarkt niet gewild is. Want de loon- en prijs-politiek van de regering is niet een politiek, die gericht is op het arbeidersbelang, maar op de behoeften van de bezittende klasse. Dat de regering juist nu de geleidelijke afschaffing van het bonnenstelsel begint, de algemene prijsverhoging drastisch inzet door de intrekking of verlaging van de subsidies, en tegelijkertijd de lonen laag houdt, is een gevolg van de Benelux-overeenkomst, die tot stand is gekomen als een gevolg van de noodzakelijkheid om zich aan te passen aan de eisen, die het Amerikaanse monopoliekapitalisme stelt. We willen hier nu niet dieper op ingaan, alleen wijzen op het feit, dat het gehele levenspeil van de arbeidersklasse ondergeschikt wordt gemaakt aan de belangen van de bezittende klasse.

Het is deze werkelijkheid, die de bezittende klasse altijd wil camoufleren. Zij doet dit niet alleen door te doen voorkomen alsof een gulden per week meer

Vervolg op pag. 2 1e kolom